

שאותך ביראה נעבוד / המחזיר שכינתו לציון

The **שאותך ביראה** of **ברכה** is unique in that we change the end of the **ברכה** to: **שאותך ביראה** in **תפלת מוסף** on **ימים טובים**. The apparent reason for changing the end of the **ברכה** is due to the **כהנים** performing **נשיאת כפים**. The words: **שאותך ביראה נעבוד** are borrowed from **ארץ ישראל**. In **ארץ ישראל**, the **ברכה** ended with those words because the **כהנים** performed **נשיאת כפיים** during **שחרית** every day:

נוסח ארץ ישראל: רצה ה' אלוקינו ושכון בציון, מהרה יעבדוך עבדיך, ובירושלם נשתחוה לך. ברוך אתה ה' שאותך ביראה נעבוד.

Why is the **שאותך ביראה נעבוד** of **חתימה** recited when the **כהנים** perform **נשיאת כפים**? Perhaps a review of the daily **עבודה** in the **בית מקדש** will yield a clue:

רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ו' הלכה א'—סדר עבודות התמידות בכל יום כך הוא, סמוך לעלות השחר יבוא הממונה שעל הפייסות ויקיש על העזרה ופותחין לו, ומבלשין את כל העזרה, ומעמידין עושי חביתין לעשות החביתין, וכל הכהנים ששם כבר טבלו קודם שיבוא הממונה ולבשו בגדי כהונה, ויבואו ויעמדו בלשכת הגזית, ויפיסו פיים ראשון ושני ויזכה כל אחד במלאכתו כמו שביארנו, ומתחיל זה שזכה בתרומת הדשן ותורם על הסדר שאמרנו, ואחר כך מסדר מערכה גדולה, ואחר כך מסדר מערכה שנייה ואחר כך מעלה שני גזרי עצים ומניחין על מערכה גדולה להרבות האש, ואחר כך נכנסין ללשכת הכלים ומוציאין כל כלי השרת הצריכין להן כל היום, ומשקין את התמיד מים וזה שזכה בשחיטתו מושכו לבית המטבחים, והולכין אחריו הכהנים שזכו להעלות האיברים ושוהין שם עד שפותחין שער ההיכל הגדול, ובשעת פתיחת השער שוחטין את התמיד ואחר כך נכנסין להיכל שני כהנים, האחד שזכה בדישון המזבח הפנימי והשני שזכה בדישון המזבח. הלכה ב'—והמדשן את המזבח מדשנו בשעה שהשוחט שוחט את התמיד, ואחר כך זורק הדם זה שקבלו. הלכה ג'—ואחר שזורקין את הדם מטיב זה שבהיכל חמש נרות ויוציאין שניהן מן ההיכל, ואלו שבבית המטבחים מפשיטין ומנתחין וכל אחד ואחד מעלה אבר שזכה בו לכבש (ramp), ונותנין האיברים מחצי כבש ולמטה במערבו, ושל מוספין היו נותנין אותן מחצי כבש ולמטה במזרחו, ושל ראשי חדשים נותנין על המזבח מלמעלה בין קרן לקרן במקום הילוך רגלי הכהנים כדי לפרסמו שהוא ראש חדש, ומולחין שם את האיברים וזורקין מלח על גבי הכבש אפילו בשבת, כדי שלא יחליק ויפלו הכהנים שם בעת הליכתן בעצים למערכה, ואף על פי שהמלח חוצץ בין רגליהם ובין הכבש הואיל ואין ההולכה הזאת עבודה אינן חוששין. הלכה ד'—ואחר שמעלין האיברים לכבש מתכנסין כולן ללשכת הגזית, והממונה אומר להם ברכו אחת, והן פותחין וקורין אהבת עולם ועשרת הדברות ושמע והיה אם שמוע ויאמר ואמת ויציב ורצה ושים שלום, ובשבת מוסיפין ברכה אחת והיא שיאמרו אנשי משמר היוצא לאנשי משמר הנכנס, מי ששכן את שמו

בבית הזה ישכין ביניכם אהבה אחוה שלום וריעות, ואחר כך מפיסין פיים שלישי ורביעי וזוכה בקטורת מי שזכה ונכנס ומקטיר ואחר כך נכנס זה שזכה בדישון המנורה ומטיב שתי הנרות ויוצא זה שהקטיר עם מושן המנורה, ועומד על מעלות האולם הוא ואחיו הכהנים. הלכה ה'—כשיגיע בין האולם ולמזבח, נטל אחד המגריפה, וזרקה בין האולם למזבח, והיה לה קול גדול, ושלשה דברים היתה משמשת בהן, השומע את קולה היה יודע שאחיו הכהנים נכנסין להשתחוות והוא רץ ובא, ובן לוי השומע את קולה היה יודע שאחיו הלויים נכנסין לדבר בשיר והוא רץ ובא, וראש המעמד כשהיה שומע את קולה היה מעמיד את הטמאים על שער המזרח מפני החשד, שידעו הכל שעדיין לא הביאו כפרתן, ואחר כך מעלה זה שזכה באיברים את האיברים מן הכבש למזבח, ואחר שמעלין את האיברים, מתחילין אלו שעל מעלות האולם ומברכין ברכת כהנים ברכה אחת בשם המפורש כמו שביארנו במקומה, ואחר כך מעלין סלת הנסכים, ואחר הסלת מקטיר החביתין, ואחר החביתין מעלין את היין לניסוך, ובשעת הניסוך אומרים הלויים השיר, ומכין המשוררין במיני ניגון שבמקדש ותוקעין תשע תקיעות על פרקי השיר.

The **ברכה** of **עבודה** is considered a **ברכה** that points to the future. That is the reason that **יעלה ויבוא** is recited in the **ברכה** of **רצה**. The **ברכה** of **מודים** is considered a **ברכה** that looks to the past. That is the reason that **ועל הניסים** is recited in the **ברכה** of **מודים**:

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד' דף ח' טור א' /ה"ג—רבי מנא איכן אומר? אמר לו ואדיין אין את לזו? כל דבר שהוא לבא אומרה בעבודה וכל דבר שהוא לשעבר אומרה בהודאה ומתניתא אומרה ונותן הודאה לשעבר וצועק לעתיד לבוא.

ספר העיתים סימן קעג'—הששו חכמים הראשונים לכל זה ואמרו כל דבר שהיא להבא אומרו בעבודה וכל דבר שהיא לשעבר אומרו בהודאה. ולכך תקנו יעלה ויבוא בעבודה ועל הנסים בהודאה וכדתנן וצועק על העתיד לבוא ונותן שבת והודיה.

The **ברכה** of **רצה** is the appropriate ending for the **ברכה** of **רצה** because the words represent a look towards the future. However, when the **כהנים** perform **נשיאת כפיים**, the **ברכה** of **רצה** is no longer forward-looking. **נשיאת כפיים** is performed today in the same manner that it was performed in the **בית המקדש** except that the **כהנים** do not pronounce the **שם המפורש**. It is therefore inappropriate to close the **ברכה** of **רצה** with words that ignore the fact that we are about to perform a part of the **עבודה**. Put in other words, **נשיאת כפיים** represents the **כותל המערבי** of the **עבודה**. It is a remnant of the **עבודה** that we perform today in the same manner as it was performed in the **בית המקדש**. It would be disrespectful for us to end the **ברכה** with the request: **המחזיר שכינתו לציון** when we are performing a part of the **עבודה**.

לעליית נשמת אפרים פישעל בן משה אהרן

TRANSLATION OF SOURCES

ה' הלכה א' -The order of bringing the Korban Tamid is as follows: just before the rise of the morning star, the superintendent of the lots would approach the Beit Hamikdash and knock on the door to the Temple court. The Kohanim inside would open the door. They would then inspect the court. They would then appoint those who were to prepare the flour for the meal offering. The Kohanim who were already there had ritually bathed themselves before the superintendent came and had donned their priestly garments. They then went and stood in the Lishkat Hagazit (one of the chambers in the Beit Hamikdash). They then drew the first and second lots to determine who would perform the first two parts of the service. The one who drew the assignment to separate the ashes, performed that task in the order we explained. Then he would arrange a large pile of wood on the altar. Then he would arrange a second pile. Then he would raise two logs and put them into a big pile to increase the size of the fire. Then they would go into the chamber where they kept the utensils and took out whatever utensils they would need to perform the service that day. They would then pour water on the animal that would be used for the Tamid sacrifice. The one who drew the assignment to slaughter the animal brought the animal to the slaughtering area. Going with him were the Kohanim who drew the assignment to sacrifice the parts of the animals. They waited there until the gate to the great hall was opened. When the gate opened, the animal was slaughtered. Then two kohanim who were assigned the first jobs entered the great hall. The one who drew the assignment to clean the inner alter and the second one who drew the assignment to clean the menorah.

ה' הלכה ב' -The one who was assigned to clean the alter cleaned it at the time that the animal for the Tamid was being slaughtered. Then the one whose assignment was to catch the blood from the animal, threw the blood.

ה' הלכה ג' -After the blood was thrown, the one in the hall prepared five lights. Then both the one who cleaned the alter and the one who cleaned the menorah left the hall. Those in the slaughter area, skinned the animal and cut it into parts. Each Kohain took the part of the animal to which he was entitled. They placed the meat at the bottom section of the ramp to the alter on its western side. The meat for the Mussaf offering was placed on the eastern half and the meat for the Rosh Chodesh offering was placed on the upper part between the corners in the place where the Kohanim walked. This was done as a sign that it was Rosh Chodesh. They would salt the meat there and would throw salt on the ramp even on Shabbat so that the Kohanim would not slip and fall at the time that they would carry the wood to the pile. Although the salt creates a barrier between the feet of the Kohanim and the ramp, there was no concern because the carrying of the wood was not part of the service.

ה' הלכה ד' -After the Kohanim brought the meat to the ramp, all the Kohanim entered the Lishkas Ha'Gazis. The superintendent would say to them: recite one Bracha. They then

recited the Bracha of Ahavas Olam; then the Ten Commandments; then Shema, V'Haya Im Shamoah and Va'Yomer; Emes V'Yatziv, Ritzai and Sim Shalom. On Shabbos, they added one more Bracha which represented what was said by the departing shift of Kohanim to the incoming shift of Kohanim: He who placed His name on this house should place among you love, unity, peace and friendship. They then drew a third and fourth lot. He who drew the assignment for burning the incense, entered and burned the incense. Then the one who drew the assignment to clean the menorah entered and prepared two lights. The one who burned the incense and the one who cleaned the menorah left and joined the other Kohanim who were standing on the steps of the hall.

ה'הלכה-When the Kohanim came between the hall and the alter, one would take a drum and would throw it between the hall and the alter and it would make a loud sound. There were three purpose for creating the sound. A Kohain who heard the sound knew that his fellow Kohanim had entered the hall and were about to bow. He would run to join them. A Levite who heard the sound knew that his fellow Leviim were entering the hall to begin to sing. He would run to join them. The head of the delegation of Yisraelim who were part of that shift when he heard the sound would dispatch the impure to the western gate out of concern so all would know that they had not yet brought their penitential sacrifice. Then the one who drew the assignment of placing the meat on the alter moved the meat from the ramp to the alter. After placing the meat on the alter, those who were standing on the steps of the hall would begin to recite the blessing of the Kohanim. They would recite the words as one sentence and recite the Explicit Name of G-d. Then they would place the fine flour for pouring. After that they would sacrifice the cakes. After that they would place the wine for pouring. During the pouring, the Leviim would recite songs. They would play the assorted instruments that were in the Beit Hamikdash. They would then blow nine Tekiot for each chapter of song.

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד' דף ח' טור א' /ה"ג- In what part of Shemona Esrei did Rabbi Nannah insert that prayer? And does he not agree with the following-any prayer that concerns the future is recited in the Bracha of Avodah (Ritzai) and any prayer that concerns the past is recited in the Bracha of Hoda'Ah (Modim). The Mishna in fact reports that the proper order is to call out for help for the future and then to give praise and thanksgiving.

ספר העיתים סימן קעג'-Our Sages were concerned about this matter and said: any prayer that concerns the future is recited in the Bracha of Avodah (Ritzai) and any prayer that concerns the past is recited in the Bracha of Hoda'Ah (Modim). As a result they instituted the practice of reciting Ya'Alah V'Yavoh in the Bracha of Avodah and reciting V'Al Ha'Nissim in the Bracha of Hoda'Ah. This rule is in line with what we learned in the Mishna: that the order is to call out for help for the future and then to give praise and thanksgiving.